

Музикитѣ спрѣха, но публиката не искаше да се спре. Отъ всички страни се викаше: хоро, хоро и хоро. И капелмайсторитѣ нѣмаше какво да правятъ: дадоха команда и хорото пакъ започна...

Игрането на хорото продължи до 1 часа слѣдъ полунощъ, когато всички играчи седнаха прѣдъ буфетитѣ въ изложението. Всички играчи бѣха изморени. Вече не можеше да видишъ двама българи на едно. Всички бѣха прѣснати изъ многохилядната публика и любопитно разпитвани. Отъ всѣкъдѣ се чуватъ поздрави за българитѣ. „Шуми Марица“ бѣ изпѣвана на нѣколко пѣти отъ люблянския и загребския соколски хорове... Много отъ соколитѣ бѣха се събрали вече на купчинки и пѣяха. По едно врѣме край една отъ тѣхъ минаватъ българитѣ П. М. и К. В. Първия, П. М., поздравява соколитѣ съ поздрава: „Здраво, братя хървати“; още не свършилъ поздрава си — и ето че полѣтяха къмъ него купъ хървати, грабнаха го на рѣцѣ, понесоха го между публиката изъ изложението, а сѣщеврѣмено другитѣ наоколо пѣяха „Шуми Марица“... Вѣрвамъ, че уважаемия П. М. не очакваше това слѣдъ поздрава си, и нито, вѣрвамъ, си е помислювалъ, че ще бѣде нѣкога носенъ отъ соколи повече отъ половинъ часъ изъ Загребското изложение...

По-леко се отърва другаря му К. В.; той само на нѣколко пѣти бѣ дигнатъ при виковетѣ на соколитѣ: „ура“!

Къмъ 2 часа удари камбаната, която уповѣстяваше, че трѣбва да изпразнимъ вече изложбата. Ние всички на групи тръгнахме. Азъ тръгнахъ съ многууважаемото сѣмейство на Д-ръ Ив. Куколичъ, които ме поканиха да отидемъ заедно